

VILÁGSZEMLE

Irtá: Sulhof József

Lezárult az ötéves terv első feléve. Az eredmények tanúsítják, hogy a tervfeladatok kiszabásánál pontosan mérték le népünk hatalmas munkalendületét és teremtmerejét, hazánk erőforrásait. Az adatok alapos cáfolatot jelentenek minden kételkedésre, mert bizonyítják: 1. pénzügyi téren erősen túlszárnyaltuk az előirányzatokat; 2. a szövetségi jelentőségű termelésben túlszárnyaltuk, a népköztársasági feladatokban megvalósítottuk a tervet; 3. a mezőgazdasági terv megvalósítása százszázalékosan megtörtént; 4. az alapépítkezések akkor, amikor az előirányzatok az 1946-os szövetségi építkezések négyszeresét teszik ki, mindössze 18 százalékkal maradtak a terv mögött és végül 5. az adók és a termelésforgalmi adó csak néhány százalékkal maradtak a tervek mögött. Ha figyelembe vesszük, hogy a tervek részletes kidolgozása az első negyedévben általánosan, de a második negyedévben is nagyon sokhelyütt együtt haladt a tényleges termeléssel, megállapíthatjuk, hogy a terv eddigi eredményei teljes sikert jelentenek.

Hazánk számára a terv jelenti a központi kérdést és szabja meg az irányt nemzetközi viszonyaink építése számára is. Abban az időpontban, amikor Amerikában egyre fokozódik az aránytalanság a tömegek vásárlóereje és a magas árak között, Angliában nyílt válsággal küzdenek, Franciaország képtelen kenyér és élelem szükségletét biztosítani — az igazi demokráciák szervezett ereje és tervszerű gazdálkodása egyre világosabban és mindenki számára felfoghatóan mutatja a tervgazdálkodás hatalmas előnyeit. A demokráciák mind szorosabbra fűzik kapcsolataikat. Politikailag azért, hogy egyre szilárdabb ellenállást tanúsíthassanak az egyre nyilvánvalóbbá váló imperialista terjeszkedési szándékkal szemben. Gazdaságilag, hogy egymás fejlődését kölcsönösen elősegítve, tökéletesebbá tegyék függetlenségük alapját — termelésüket. Kulturális téren azért, mert ez hozza még közelebb egymáshoz az együvé tartozó, a közös cél: a béke, szabadság, demokratikus rendszer fölépítése felé haladó népeket.

A bolgár kormánylatogatás méltán keltette fel az egész világ figyelmét. Létrejött a jugoszláv-bolgár barátsági, kölcsönös segélynyújtási és békében való együttműködési szerződés. Ez az első szövetségi szerződés, amit a világháború befejezése óta győztes állam kötött legyőzött állammal. Ez a megfogalmazás természetesen nem helyes és csak a nyugati polgári sajtó szövegezte meg így a bolgár-jugoszláv szerződés jelentőségét. A valóságban nem győztes és legyőzött kötött szerződést, hanem két szabad, demokratikus ország népe. Titó marsal így fogalmazta meg:

»Ma, itt, végrehajtottuk népeink akarátát, megvalósítottuk népeink évszázados szívlevágját. Nagy történelmi jelentőségű határozatot hoztunk, aminek óriási kihatása lesz kölcsönös viszonyunk fejlődésére és országaink előmenetelére. Országaink sorsát egyetlen megbonthatatlan egységbe fűztük. Óriási jelentőségű ez a Balkán helyzetének megszilárdítására és a béke megszilárdítására is. Súlyos csapás a reakcióra a Balkánon — országainkban és másutt — csapás a nemzetközi imperializmusra, amely újból minden erejével azon fáradozik, hogy a Balkánt ismét puskaporos hordóvá avassa. Hála azonban hidegvérünknek, bé-

kés törekvéseinknek és óvatosságunknak, hála szövetségeseinknek és elsősorban a nagy Szovjet Szövetségnek; ellenfeleink kísérletei kudarcba fulladnak. Nyugodtan tekintünk boldogabb és jobb jövőnk elé.

Ezek a határozott szavak a hetven éve szakadatlanul szított ellentétek lezárását jelentik és új korszakot nyitnak. Az új korszakban lehetetlenné válik minden idegen befolyás. A békerontó érdekesoportok szerepe letűnt és ma nem uralkodócsaládok fenekednek, vagy szövethetnek, nem imperialista hatalmak keverik a kártyát saját érdekeiknek megfelelően, hanem két ország népei szövethettek, hogy teljessé és tökéletessé tegyék függetlenségüket és szilárdabbá a békét.

A blédi határozatok a szövetségi szerződésen kívül előirányozzák az árucsereforgalom teljes kifejlesztését, a pénz állandó árfolyamát, a vámegységet Jugoszlávia és Bulgária között, a gazdasági tervek minél szorosabb egybekapcsolását, az iparosítás és villamosítás elősegítésére irányuló kormányintézkedések összhangba hozását, a vasúti és úthálózat kölcsönös kifejlesztését, azonos rendszer megteremtését és képviselőit a Dunán, a határforgalom rendezését és a kulturális együttműködést. A jugoszláv kormány külön nyilatkozatban lemond a békeszerződésben számára előirányzott 25 millió dolláros jóvátételi összegről és ezzel is nagy mértékben elősegíti Bulgária gazdasági megerősödését.

A tömbökben gondolkozó nyugati imperialisták nagy lármát csapnak, hogy Bulgária csatlakozik Jugoszláviához és a Szövetségi Népköztársaság tagállamává válik. Dimitrov Georgi azonban sajtónyilatkozatában kijelentette, hogy a két kormány ezt egybehangzóan időszertlenülnek ítéli és ezért ez a terv a blédi tanácskozásokon szóba se került. A valódemokrácia országai nem tömböket szerveznek, hanem népek szövethetnek, hogy védekezzenek minden tömb és más bomlasztó politika ellen.

A módszerek, amelyekkel Amerika a fenyegető válságot az európai országok kárára akarja levezetni és ahogyan Anglia és részben Franciaország is az európai kisországokra akarja áthárítani válsága terhét — szükségessé és teljesen jogosulttá teszi a demokratikus országok védekező összefogását. Az imperializmus szellemének megfelelően, a monopóliumok és szolgálatukban álló, vagy velük szövethető állami csúcsok parhuzamosan alkalmazzák a legmesszebbmenő politikai és gazdasági nyomás eszközeit. Nyíltan beavatkoznak országok belügyeibe, földalatti mozgalmakkal polgárháborúkat igyekeznek felidézni, támogatják a hazai reakciókat, hogy ezek révén beavatkozhasanak a polgárháborúba és végül meg akarják szállni a zsákmányként kiszemelt országokat. Felhasználják a legsúlyosabb gazdasági és politikai eszközöket is. Magyarország példája mutatja, hogyan igyekezett a nemzetközi reakció, a monopóliumok imperializmusa polgárháborút támasztani. Amikor a demokrácia kellő eréllyel letörte a reakciót, akkor megtagadták a már megszavazott kölcsön folyósítását. Nyilvánvaló tehát, hogy a kölcsönt nem a magyar népnek szánták és nem a nép megerősödését akarták elősegíteni, hanem azt az érdekesoportot, amely szolgálatukba szegődött. De ugyanez a jelenség vonul végig minden országban. Bulgáriában Petkov Nikola ellenzéki vezért használtak fel földalatti mozgalom szervezésére, Lyublyanában kémszervezetet állítottak fel. Lengyelországban a földalatti mozgalmak minden szála Mikolajczikhoz vezet,

Romániában Mániu csoportjára bízták a földalatti mozgalom fővezér-ségét. Jellemző különben, hogy mindenütt elsősorban a földbirtokosokra igyekeztek támaszkodni. Franciaországban is a földbirtokosokat képviselő köztársasági néppárt és Olaszországban is a földbirtokosok vezetésével alakult keresztény demokratapárt vállalta az amerikai monopólok szolgálatát, mert azt reméli, hogy ezzel a támogatással visszaszerezheti korábbi kiváltságait.

A görög királpárti kormányzat a terror legszélsőségesebb eszközeihez folyamodik, hogy a nép egyre erősödő mozgalmával szemben megtartsa hatalmát. Néhány hét alatt több ezer demokratát és haladószellemű vezetőt letartóztattak és gyűjtőtáborba hurcoltak. A vérbíróság szakadatlanul működik. Mindez azonban csak azzal a következménnyel járt, hogy a Demokratikus Hadsereg ereje megnövekedett és a nép mind nagyobb tömegei csatlakoznak a szabadságharcosokhoz. A Demokratikus Hadsereg komoly harci sikereket ért el. A felszabadított területek megnövekedése és megerősödése lehetővé tette a Demokratikus Hadsereg főparancsnoksága számára, hogy kihirdesse a köztársasági rend helyreállítását. Nem ismeri el a hamisításokon alapuló népszavazással megteremtett királyságot és addig is, amíg a nép szabad akaratából választott parlament összeül, a főparancsnokság gyakorolja a kormányhatalmat. Első intézkedései a bíróságok felállítására, a földreform végrehajtására, az erdők és legelők közvagyonná nyilvánítására és az iskolák megszervezésére irányulnak. A görög tőkésék bizalma megingott. Megindult a szökések sorozata Görögországból. Amerika most új sakkhúzáshoz folyamodik. Tárgyalások folynak a fegyveres beavatkozásra. Egyelőre még nem amerikai csapatokat akarnak harcbevetni a görög nép ellen. Olaszországban toboroznak „önkéntesek” és bizonyos jelek azt mutatják, hogy hasonló toborzások folynak minden táborban, ahol csetnikék, usztasák, Anders-seregek és hasonló fasiszta alakulatok élnek. Egyidejűleg tárgyal a görög kormány a török kormánnyal is, hogy a török seregek megszállják Tráoiát. A logóim az volna, hogy a török kormány védi veszélyeztetett kisebbségeit. Ennek ellenében Görögország lemond területe egy részéről. Folynak a tárgyalások az Olaszország, Görögország és Törökország közötti hármaspaktum megkötésére. Minthogy valamennyi amerikai szolgálatban áll, valamennyinek a politikáját a Wall-street irányítja, a paktum előreláthatóan akadálytalanul létrejön.

Az indonéz példa azt mutatja, hogy az ázsiai világ sem vak és süket terep többé a monopólok imperializmusa számára. A holland Bell kormány, Angliában és Amerikában kiképzett és felszerelt hadsereggel és a linjadabi egyezmény megszegésével és a Biztonsági Tanács határozata ellenében megindította hadjáratát az Indonéz Köztársaság teljes eltörlésére. A kérdés megoldása az Egyesült Nemzetek szervezeten belül elodázódott, de bizonyos, hogy az indonéz nép többé nem adja fel a szabadság eszméjét és a régi gyarmati állapotok visszaállítása lehetetlenné válik.

E kérdésen keresztül azonban újból megmutatkozott, hogy a nagyhatalmak körül a Szovjet Szövetség a népek szabadságának, demokratikus fejlődésének és ezen keresztül a békének egyetlen igazi képviselője és védelmezője. Ázsia felfigyelt az Indonéz kérdésben elfoglalt szovjet álláspontra ugyanúgy, ahogyan Palesztina felfigyelt Gromiko

és Szimics Vladimir beszédére a Biztonsági Tanácsban és ahogyan a dolgozók a világ minden országában, beleértve Amerikát is, mind világosabban látják a való demokráciák állásfoglalását a nyugati áldemokrációkkal szemben. A demokrácia lényegének ez a meglátása, a dolgozó tömegek szemének felnyílása egyrészt vadítja, másrészt korlátozza a monopolista imperializmust és megakadályozza, hogy a fák az égisz nőjjenek.

Az amerikai monopolisták egyre erőszakosabb politikai és gazdasági eszközökhöz nyúlnak. A világorlomért indított harc folyamatát gyorsítja a soron levő gazdasági válság közeledése.

Varga Jenő szerint számtalan jel mutatja, hogy a válság máris elkezdődött, de csak hónapok múlva jelentkezik igazi hatása. Fokozódik a munkanélküliség is és józan amerikai számítások szerint, jövő évben eléri a 7 milliót. A »rabszolgatörvénynek« nevezett Taft-Hartley-féle munkásellenes törvény mégcsak meggyorsítja a dolgozók hatványozott mértékben való kiszorítását.

A militarizmus mesterséges kifejlesztése ugyanúgy egyik eszköze a monopolista imperializmusnak. Ennek a militarizmusnak a háttérben üzleti szándékok is meghúzódnak. Az USA egymásután köt szerződést, Anglia, Kanada és a nyugateurópai kisállamok után, Délamerika államaival az egyöntetű fegyverzett bevezetésére. A riodejaneirói amerikai értekezlet a katonai szövetség megteremtését tűzte ki célul, hogy ezen keresztül politikailag is megkösse az amerikai államok kezét és biztosítsa az USA gazdasági egyeduralmát egész Amerika felett. Természetes, hogy azoknak az államoknak az a tőkésai, amelyekben — mint Wallace mondta — a lakosság fele írástudatlan, a tüdővész és fertőző betegségek óriási méretű pusztítást okoznak és a nyomor minden képzeletet meghalad, a tőkésék készségesen szövetkeznek az USA monopoljaival saját tömegeik ellen.

Mindaz, amit Amerika a nemzetközi életben cselekszik, csupán tünete és megnyilatkozása: a fékevesztett imperialista politikának. Ez nyilatkozik meg a közvélemény teljes félrevezetésében. Az amerikai monopolista sajtó ma már csaknem teljesen lehetetlenné teszi minden olyan hír eljutását a szélesebb rétegekhez, amiből kitűnne, hogy félrevezetik a tömegeket. Szovjetellenes propagandájukat a jugoszlávalenes propaganda egészíti ki. Hazánkban látják a kisállamok legveszedelmesebb példáját, hogyan tudja egy céltudatos kis ország megteremteni a maga függetlenségét. Éppen az amerikai papok jugoszláviai látogatása robbantott ki újabb sajtó és egyházi botrányt azzal kapcsolatban, hogy a visszatérő papok feltárták a tényleges helyzetet és ezzel leleplezték az amerikai sajtó közvéleményrontó üzelmeit. Ugyanez a fejlődési folyamat nyilatkozik meg az atomerők nemzetközi ellenőrzésének megnehezítésében, a Biztonsági Tanácsban, az Egyesült Nemzetek tagfelvételi bizottságában és a nemzetközi érintkezés számtalan más fórumán tanúsított amerikai magatartásban.

A tőkésrendszer belső ellentétei azonban kiütözköznek. Az amerikai imperializmus Angliát és Franciaországot súlyos válságba sodorta. Az angol válság talán egyike a legszemléltetőbb példának, mire vezet a tőkés szolgálatba szegődött labourista vezetőség politikája. Az angol nép, a dolgozó tömegek vállalták a maguk részét a népek harcában a fasizmus ellen. A háború befejezése után következetesek maradtak és

a labourista pártot fényes győzelemre segítették. Ez a következetesség a Labour-party programjának szolgált, mert abban látták a társadalmi haladást a churchilli konzervatív irányzattal szemben. Maga a pártvezetőség azonban nem akarta megvalósítani az angol dolgozók szándékát és saját programjának erőyes és következetes végrehajtása helyett, a régi imperialista politikát folytatta bel- és külpolitikájában egyaránt. Angliában, mint ellátásában és nyersanyagforrásaiban teljesen külföldre szoruló, piacai szerint kizárólag külföldről élő országban, a külpolitikai hibák ezerszeresen megbosszulják magukat az ország belső életében. Anglia először felélte dollárkészleteit, majd újabb kölcsönt kapott, hogy vásárolhasson. Mivel a kölcsönt nem ipara fejlesztésére és ezzel párhuzamosan kivételének fokozására fordította, azt egy évvel előbb kimerítette, mint eredetileg számították. A feltételeket Amerika a maga érdekeinek megfelelően szabta meg és kötelezte Angliát, hogy 1. Amerikában vásároljon; 2. beengedje Amerikát az angol impérium piacaira és 3. a fontot átértékeljék dollárra. Ennek folytán: 1. Anglia nem gondoskodott arról, hogy élelem és nyersanyagszükségleteit olyan országokban biztosítsa, ahol nem kell dollárral fizetnie. A szovjet kereskedelmi tárgyalások megszakadtak, mert amerikai befolyásra, a feltételek megállapításánál túlzott merevséget tanúsítottak, habár a szovjet kormány hatalmas gabonaszállításokat kínált angol gépekért. Amerikában viszont az árak egy év alatt 45 százalékkal emelkedtek. 2. Anglia kénytelen volt — éppen a font dollárra való átértékelése miatt — megnyitni dominiumainak piacait az amerikai kivétel számára. Ez annál inkább lehetséges volt, mert az angol ipar nem volt többé versenyképes sem termelésének méreteiben, sem minőségben. Másszóval Anglia azzal, hogy az amerikai kölcsönt nem ipara fejlesztésére használta fel, önmagát szorította ki piacairól. 3. A font dollárra való átértékelése a hanyatló angol stabilitás mellett természetesen azzal az eredménnyel járt, hogy a fonttal rendelkező államok öt hét alatt átváltották majdnem egész fontkészletüket dollárra. Anglia ezt csak az amerikai kölcsönből fedezhette. Az átváltó országok ezzel vásárlóképesekké váltak Amerika számára, de Anglia végkép kimerítette kölcsönét, úgy hogy utolsó négyszáz millió dolláros hitelét Amerika már zárta.

Anglia tehát a közeledő tél külszében élelem, nyersanyag és dollár nélkül áll. Lázasan igyekeznek felújítani a szovjet-angol kereskedelmi tárgyalásokat és tárgyalnak a kelet-európai országokkal is. Magyarországgal már megkötötték a szerződést, Jugoszláviával most folynak a tárgyalások. A közeli jövő mutatja meg, hogy Anglia szándékozik-e politikáján változtatni, vagy csak Amerikától akar újabb segítséget kérészkölni.

Franciaország bizonyos tekintetben szélsőségesebben jobboldali politikát folytat, mint Anglia. Marinynin, az ismert közíró megjegyzi, hogy az angol labour párti kormányának és Ramadier francia miniszterelnöknek annyi köze van a szocializmushoz, ha egyáltalán van valami köze, hogy lejáratni igyekeznek a szocializmus eszméit. A következők Franciaországban annyival súlyosabbak, hogy Franciaország katasztrófálisan rossz termés mellett az ország élelmezésének biztosítása majdnem megoldhatatlannak látszik. Ugyanakkor pedig háborút folytatnak Indokínában és Madagaszkárban és igyekeznek az algiri statutummal, valamint a többi volt gyarmatok alapokmányaival visszaállítani azt a gyarmati helyzetet, amit annakidején a kommu-

nista párt közreműködése folytán, az alkotmány megszüntetett. Ez a magyarázata különben annak is, hogy a francia kormány az ország alapvető érdekei ellen olyan készségesen kiszolgálja Amerikát annak németországi politikájában, másrészt az indonéz háború ügyében olyan végsőkig menő gyarmati imperialista álláspontot képvisel.

Az amerikai uralkodó körök egyidejűleg akarják Németország és Japán iparát feltámasztani, hogy ezt állítsák európai, illetve ázsiai imperializmusuk középpontjába. Átveszik Hitler és a japán katonai fasiszták célkitűzéseit, eszközeit és a maguk zsebe javára használják fel azokat. Ezen az alapon a világ mindkét oldalán egymásután szegik meg a potsdami határozatokat és az önkény útjára léptek. Az európai tőkés, monoplok és kartellek segítséget nyújtanak, mert a hivatalos Amerikában látják azt a legnagyobb erőt, amely szembeszállhat a szocialista, demokratikus fejlődéssel. Ez magyarázza meg, hogy az Európa »segélyezésére« irányuló, de ma már nyíltan a német gazdasági és hadierő feltámasztására törekvő Marshall-terv kidolgozásában résztvevő tizenhat állam a legkomolyabban tárgyal európai vámunióról és egyéb olyan intézkedésekről, amelyek ha megvalósulnak az amerikai monoplok számára szabad piacot nyitnak Európában.

Azok az országok, amelyekben már a háború alatt, vagy után felismerték az igazi demokrácia fölényét és erejének nagyságát, tovább szilárdítják demokráciájukat. Románia végrehajtja a pénzstabilizációt, befejezi a földreformot, kérelhetetlenül letöri a feketetőzsdét és a spekulációt és minden eszközzel biztosítja a gazdasági megszilárdulás alapjait, hogy ezeken elindulhasson a szervezett, tervszerű gazdálkodás útján. A románjai kommunista párt kezdeményezésére már folyik egy hathónapos újjáépítési munka és ennek végetével megkezdődhet az áttérés a tervgazdálkodásra, amiben Románia feltétlenül számíthat szomszédai messzemenő támogatására.

A magyar demokrácia politikája azt tekinti központi feladatának, hogy szilárd alapokon nyugvó, demokratikus rendszerben fejlődtek tovább. A választásokat kiírták, mert a régi parlament a — főként a Kisgazdapárt révén behúzódtott — reakciós elemeivel nem volt alkalmas a tervgazdálkodás irányítására és a hároméves terv sikeres megvalósítására. A választási kampányban megmutatkozott, hogy az őszintén demokratikus szándékú elemek megtalálták a megoldást, hogy ne egymás ellen harcoljanak, hanem a reakció letörésére törekedjenek. A reakció szétbomlott és szervezetlenül, kis pártokba tömörülve igyekszik megkapaszkodni a lejtőn. Nyugatról hathatós támogatásban részesül, a nyugati sajtó megindította rágalomhadjáratát és azon az amerikai rádión keresztül, amely elzárkózik a haladószellemű hírmagyarozók elől, Nagy Ferenc és társai úgyszólván naponta elmondhatják rágalmaikat. Egyebek hiányában a választások tisztaságába akarnak belekötni és erre a választói névjegyzékek kiigazításánál elkövetett hibákat akarják felhasználni. Ilyen hibák természetesen mindenütt történhetnek és nem lehetetlen, hogy a választói névjegyzékek összeállítását végző bizottságokba behúzódtak olyan reakciós elemek, akik tudatosan követnek el hibákat, hogy tápot adjanak a rágalomhadjáratnak. De a fasiszták törlése ellenére a választói névjegyzékekben így is 130 000-rel több szavazó szerepel, mint 1945-ben. A magyar nép számára nagyon tanulságos ez a rágalomhadjárat. Megmutatja, hogy

ugyanazok a nyugati hivatalos körök, amelyek megrendezték a nyilvánvaló hamisításokon alapuló görög népszavazást, a legmesszebbmenő támogatásban részesítették a különböző országok rendbontó elemeit, Magyarországon már előre kétségesse akarják tenni a választások tisztaságát pusztán azért, mert a választások Magyarországon kétségtelenül a demokrácia nagy győzelmét hozzák. Hogyan alakul arányszámokban a győzelem, azt egyelőre nem lehet kiszámítani. A magyar népnek alkalma nyílik arra, hogy szabadon, minden idegen befolyástól mentesen döntsön a maga sorsáról. A döntés nem kétséges és nyomában megindulhat teljes lendülettel a hároméves terv megvalósításának nagy munkája, ami a Magyar Köztársaságot hatalmas lépéssel segíti elő a demokrácia útján. A szomszédok megértő érdeklődéssel figyelik a választási kampány fejlődését és a küszöbönálló szavazás alakulását. Ezt az érdeklődést Titó marsallnak Dinnyés Lajos miniszterelnökhöz intézett távirata így fejezte ki: *»szerencsekívánataimat küldöm az egész magyar népnek, kívánva, hogy tartson ki a harcban a teljes demokrácia megvalósításáért és Magyarország további fejlődéséért«.*

Az idegháborúban, a szakadatlan reakciós kihívások közepette a népi demokráciák fejlődése feltartóztathatatlanul halad előre és igyekszik a népek közötti összefogást minél erősebbé és szilárdabbá tenni. Az egymásba kapcsolódó gazdasági tervek mind szorosabbra fűzik ezt az összefogást és erősebbé teszik a demokráciák idegeit a kihívásokkal szemben. A demokráciák jól tudják, hogy a kihívók mögött nem tömegek állnak, hanem a monopolista érdekcsoportok és a másik oldalon a tömegek ugyanúgy, ha még nem is mindenütt kellő öntudattal harcolnak az elfnyomóik és kizsákmányolóik ellen. Ez szab korlátokat a monopolista imperializmusnak és jelenti a világbéke építésének egyik komoly alapját.

1947. augusztus 27.

FIGYELŐ

ÉRTELMISÉG A SZOVJET ÁLLAMBAN

A szovjet, szocialista állam értelmisége — új típusú értelmiség, amely — a többi állam értelmiségéhez viszonyítva, — teljesen eltérő vonásokat mutat. A szovjet értelmiség egészen újszerű, szociális összetételénél és ténykedésének jellegénél, valamint azon szerepénél és pozíciójánál fogva, amelyet a társadalomban betölt.

A szovjet értelmiség — a nép húsából-véréből való: a munkás- és parasztosztályból, valamint a dolgozók egyéb rétegeiből került ki. Eltérően más országok értelmiségével, amely kizsákmányoló osztályokat szolgál, a szovjet értelmiség a népet szolgálja, együtt harcol a néppel, a nép érdekeiért. Azzal a ténykedéssel, amelyet a szovjet értelmiség fejt ki, összhangban áll új szerepe — az a szerep, amelyet a szovjet társadalom anyagi és szellemi kultúrájának felépítésében vállal. A szovjet értelmiség a széles néprétegek mély rokonszenvét élvezzi és az egész nép joggal büszke rá.